

[Poul Møller.]

også gerne bruge dette citat, og jeg håber på, at det ærede medlem har ret i, at man behøver ikke at være så pessimistisk som Piet Hein. Her appellerer vi nemlig til fornuften, og lad det så ikke vise sig af være verdens største slag i luften.

Vi ved alle, at det vil være meget ubehageligt, om dette januarpristal stiger på den måde, som vi hidtil har set tilløb til, og jeg vil derfor gerne på vor folketingsgruppes vegne udtale ønske om en mulighed for forhandling om dette spørgsmål, ikke mindst fordi tøjskatten fra 1. april jo nedsættes, en af de afgifter, der tidligere har været holdt uden for pristallet.

Vedrørende det næste, overenskomstforhandlingerne, har vi ved også alle sammen bekymring for, at de kan slå den økonomiske balance i stykker. Vi fik samordningsorganet — jeg erklærer blankt: ikke med vor gode vilje. Det blev fremskyndet i folketingets korte sommersamling, så vidt jeg kunne forstå, fordi det skulle have en vis betydning for de overenskomstforhandlinger, der skulle påbegyndes her i efteråret. Ellers så jeg ingen nytte af, at lovforslaget skulle gennemføres på to dage i august; det kunne være blevet genfremsat i oktober. Men nu har samordningsorganet taget den stilling, at det vil holde sig fri af den hele diskussion mellem arbejdsgivere og arbejdere i den aktuelle overenskomstsituation. Hvorfor hastede det da så meget? Og mener man virkelig, at det er formålet med et samordningsorgan, at det ikke skal udtale sig i denne sag? Jeg er helt enig med samordningsorganets formand i, at det er regeringens og folketingets ansvar, men jeg troede, at man fik et samordningsorgan, for at det skulle prøve at lægge tingene klart for arbejdsmarkedets parter i denne overenskomstsituation, og ikke af hensyn til, hvad der skal ske om 2-3 eller 4 år her i landet.

Derfor, når samordningsorganet har taget denne stilling, vil jeg gerne opfordre statsministeren til at gentage sin Randerstale. Jeg er enig i denne Randerstale. Den er desværre forbigået størstedelen af den socialdemokratiske presses opmærksomhed, formentlig ved et teknisk uheld, måske en ombyrderfejl — sådan noget kan jo ske på et blad! Men jeg vil opfordre statsministeren til at holde denne tale igen, til at

sige det igen og igen i de kommende måneder og til at give talen den tilføjelse, at arbejdsmarkedets parter må være klar over, at hvis de ikke kan ordne deres forhold på en rimelig basis, som produktionen kan holde til, så må regering og folketing gribe ind.

Det diskuteres ofte — og har været yndet i dansk politik at diskutere — hvad der er asocial politik. Efter min opfattelse er det asocial politik at fremkalde en overhængende fare for arbejdsløshed ved at stille krav, som produktionen ikke kan indfri, asocial fordi det er de svageste, de små i samfundet, der kommer til at betale for opfyldelsen af disse krav. Og hvad opnås der så ved en sådan indstilling? Hvad opnås der for denne risiko for arbejdsløshed, som man løber ved at presse lønningerne og indtægterne i vejret? Intet eller praktisk talt intet. Vi ved, at selv de, der ikke bliver arbejdsløse, er ikke mere velhavende, når alle organisationer efter et par måneders forløb har sikret sig akkurat de samme fordele. Vi ved, at således er økonomien indrettet her i landet, og så gennemorganiseret er det, at ingen gruppe er i stand til i det kommende forår at snutte nogen fordel, som ikke alle andre grupper får, inden der er gået 3-4 måneder derefter. Derfor synes jeg, at den højtærede statsminister har ret i sine betragtninger, men jeg synes, de må ledsages af en tilføjelse, således at arbejdsmarkedets parter ved, at der bliver grebet ind, hvis man bliver enig om noget, den økonomiske balance ikke kan bære.

Vi har fra den konservative folketingsgruppe, først og fremmest ved gruppens formand, det ærede medlem hr. Poul Sørensen, appelleret til parterne om at indrette en frivillig voldgift for i hvert fald at undgå, at produktionstab skal følges også af faglig konflikt. Og vi kan ikke fra den konservative folketingsgruppes side tolerere, at organisationerne gør sig til herrer over samfundsøkonomien. Regeringen har, som samordningsorganets formand har sagt det, et ansvar. Det er derfor, den er regering.

Om stillingen skal rettes op i de 12 måneder, vi har tilbage, afhænger altså dels af den private opsparing, dels af det offentlige forbrug og dels af omkostningsstigningen på arbejdsmarkedet, indkomststigningerne, avancestigningerne og alt det, der følger hermed. Højkonjunkturerne er ved at svækkes